

70 jaar Israël... teken van hoop!

In de folder die het Centrum voor Israël-studies aanbiedt voor Israëlzondag krijgt het jubileum van de staat Israël dit jaar speciale aandacht. Niet omdat deze staat als zodanig heilig is. Maar omdat het bestaan van Israël in een eigen land een teken is van Gods trouw aan wat Hij aan dit volk beloofde.

Het is goed om op zondag 7 oktober stil te staan bij onze bijzondere verbondenheid met Israël. Het CIS biedt materiaal om hier gestalte aan te geven in de gemeente: in de verkondiging, in het onderlinge gesprek, in het jeugdwerk en in de diaconale betrokkenheid. Er is een folder gemaakt, die kosteloos te bestellen is, om op Israëlzondag uit te delen. En op de website www.hetcis.nl zijn programma's te vinden voor kinder- en jongerenwerk, met een vertelling, een wedstrijd, een Bijbelstudie met PREZI en een Kahoot-challenge.

Ezechiël 37

De preekshets die als suggestie wordt aangereikt richt de aandacht op een indrukwekkend gedeelte als het gaat om 'Israël als teken van hoop', namelijk

Ezechiël 37. Deze profetie tekent een dal waar weinig hoop lijkt te zijn. Het ligt vol dorre beenderen. Kunnen die hoop geven? De profeet Ezechiël krijgt de vraag of deze botten weer tot leven kunnen komen. Hij vertrouwt op God: 'U weet het!' Ezechiël kijkt verder dan wat hij met zijn ogen kan zien. Het lijkt onmogelijk, maar tóch... Als Gods Geest komt, wordt het onmogelijke mogelijk en werkelijk. Ezechiël ziet het voor zijn ogen gebeuren: de beenderen worden lichamen, en de lichamen worden levende mensen.

Dit gedeelte past goed bij Israëlzondag, omdat het typerend is voor wat Israël de geschiedenis door heeft meegemaakt. Hoe vaak leek alle hoop vervlogen te zijn, toch kwam er telkens nieuw leven. Niet voor niets staat dit visioen afgebeeld op de menora die voor de Knesset staat, het parlamentsgebouw in Jeruzalem. Blijkbaar werd dit opnieuw betrokken op de herleving van Israël na het graf van de Tweede Wereldoorlog. Joden kwamen terug uit alle landen van de wereld... En dit gedeelte geeft aanleiding om nog méér voor Israël

te hopen dan we nu al zien. Omdat God doet wat Hij gezegd heeft.

Delen in de hoop

Omdat Ezechiël 37 niet alleen over Israël gaat, maar vooral over de God van Israël, kunnen ook wij bemoedigd worden door dezelfde hoop. Door Jezus Christus mogen gelovigen uit de volkeren delen in de hoop waar Israël mee leefde, schrijft Paulus in Efeziërs 2. Zo mogen zij delen in de verwachting die God eerst aan Israël schonk en worden zij mede-erfgenamen. Het is heel bijzonder om als mede-erfgenaam kennis te nemen van de manier waarop de oorspronkelijke erfgenamen nog steeds leven met de hoop op de erfenis, ook als alle hoop zo vaak vervlogen leek te zijn. Het feit dat zij telkens in de hoop bevestigd worden, onderstreept de trouw van God, die zijn volk niet loslaat. Daar hoort het teken van 70 jaar Israël zeker bij. Reden om God daarvoor te danken op Israëlzondag.

Gebed

Er is alle reden om niet alleen te danken maar ook te blijven bidden bij dit jubileum. Het bestaan van Israël wordt nog steeds bedreigd, van buiten en van binnen. Ons gebed voor Israël, voor de Arabieren en om een samenleven in vrede blijft nodig. En voor het stukje werk dat wij daar mogen doen. Albert Groothedde is mede namens onze kerken in Jeruzalem om te luisteren en te spreken over de betekenis van de hoop voor hen en voor ons. Ook zijn werk bevelen we aan in uw gebed, in het bijzonder op Israëlzondag. <

Niet klein te krijgen

Vol en leeg tegelijk loop ik het Yad Vashem museum uit en kijk uit over Israël. Wat ik net allemaal gezien heb, kan ik niet klein krijgen. Huilend leg ik alle vragen bij God neer en vraag ik me af hoe de Joden zoveel ellende konden doorstaan.

Zomaar één van de indrukken die tijdens de Israëlreis, georganiseerd door het LCJ, op mij af kwamen. Deze zomer mocht ik met een groep jongeren 10 dagen kennismaken met Israël. We brachten een aantal dagen door bij het meer van Tiberias, in Jeruzalem en in de woestijn. Een land met veel verschillende religies, culturen en verschillen in de natuur. Te midden van deze prachtige diversiteit van het land is de schaduw van de Jodenvervolging nog altijd zichtbaar. Deze schaduw zal niet verdwijnen, tot de dag dat Jezus terugkomt.

Kindergedenkteken

We zijn onderweg naar Yad Vashem en ik weet niet goed wat ik kan verwachten. Anderen hebben mij verteld dat dit museum

veel indruk achterlaat, maar hóe? Dat zal ik zo gaan ervaren. Eenmaal aangekomen worden we door onze gids eerst naar het kindergedenkteken gebracht, waar ze ons vertelt over het ontstaan van Yad Vashem. Als we naar binnenlopen zien we eerst gezichten van Joodse kinderen die omgekomen zijn.

We lopen verder en komen in een donkere ruimte, waar we om ons heen alleen maar lichtpuntjes zien. Elk lichtpuntje staat voor een kind wat omgekomen is in de oorlog. De aangestoken kaarsen weerkaatsen in spiegels tot 1,5 miljoen lichtpuntjes: 1,5 miljoen kinderen. Een stem noemt de namen, leeftijden en het land van de kinderen die omgekomen zijn. De leeftijden van mijn neefjes komen langs en ik voel een brok in mijn keel opkomen. De staat Israël bestaat dit jaar 70 jaar, maar wat is daar een pijn en verdriet aan vooraf gegaan. Dat mogen we niet vergeten.

Eeuwige vlam

We vervolgen onze weg door Yad Vashem en zien overal boompjes geplant staan met

daarbij bordjes met namen erop. Deze boompjes zijn geplant voor de verzetshelden in de oorlog. Als we staan bij de gedenknaald voor niet-Joden die in de oorlog omgekomen zijn, valt mijn oog op de vele steentjes die op een gedenkteken ervoor liggen. De gids legt uit dat de Joden op deze manier eer betonen aan de overledenen.

Daarna worden we naar de gedenkhal gebracht waar regeringsleiders uit de hele wereld kransen kunnen leggen als ze op bezoek zijn in Israël. In deze hal ligt een vloer die bestaat uit 6 miljoen zwarte mozaïekstukjes die staan voor het aantal Joodse slachtoffers van de holocaust en er brandt een eeuwige vlam.

Vrijheid

De laatste anderhalf uur mogen we op eigen gelegenheid het museum in. Lopend door het museum komen er verschillende dingen op mij af. Namen, verhalen, barakken, gezichten, gestreepte pyjama's in de kleinste maten, vertellen hun verhaal. Bijna aan het eind gekomen plof ik neer op een bankje bij een video. Eigenlijk komt niets meer echt binnen tot ik geraakt word door het beeld wat ik zie. Een massa naakte, uitgemergelde lijen wordt met een shovel een massagraf ingeschoven. De tranen wellen op, ik kan het niet begrijpen.

Vol en leeg tegelijk loop ik het museum uit en kijk uit over Israël. Wat ik net allemaal gezien heb, kan ik niet klein krijgen. Huilend leg ik alle vragen bij God neer en vraag ik me af hoe de Joden zoveel ellende konden doorstaan. Dankend te mogen leven in zoveel vrijheid. <

Ingang van het kindergedenkteken. Beeld: Prodefu

